

Megjelenik e lap hetenként 3-szor: vasárnap egy, kedden s csütörtökön fél-fél iven. Előfizetési ára az ápril 1-től június végéig tartó évnegyedre helyben 1 pft 50 kr, vidéken, postán küldve hetenként háromszor, 2 pft 24 kr. — Mindenféle hirdet-

ALFÖLDI HIRLAP.

mények felvételnek, s egy-egy hasáb sorért 3 pkr számítottak. — Előfizethet minden áll. postahivatalnál; s az előfizetés s a beigtatandó hirdetések átvetetnek helyben a kiadó-hivatalnál Tegledi Lajos könyvkereskedésében.

Előfizetési hirdetés.

Az ápril 1-étől június végeig tartó évnegyedre a hetenként háromszor, — vasárnap, kedden és csütörtökön, — megjelenő „Alföldi Hirlap“ra előfizethetni helyben 1 pft 50 kr-ával; vidéken — postán küldve hetenként háromszor — 2 pft 24 kr-ával.

Hivatalos rovat.

Szent Tamás bevéve. *)

Perczel tábornokunk ápril 3-án következő jelentést küldte:

Reggeli 8 órától 10 1/2 óráig tartott erős ágyúzás után Sz. Tamás végre rohammal vitéz seregem által elfoglaltott. 4 löbögő, 6 ágyú, tömérdek vagyon és fegyver, lőszer esett birtokunkba. A támadás és rohanás Kis-Kér és a Verbász felőli sáncokra egyszerre történt. Az ellenség, melly elszánt vitézséggel sok ezernyi mennyiségben utolsó perczig tartá magát, s megszámlálhatlan mennyiségű holtakat veszte, 4—5000-en tul lehet az elesettek, a vízbe haltak vagy hajtatották száma. Mi is több tisztet és vitézt vesztünk, kik dicsően haltak el e dicsőség és eredményűs ostromban.

Isten segítségével Bács már ismét miénk, és a hazasabeditására — a lázadás első fészkeinek elfoglalása s elrombolása által — nevezetes lépés történt.

Földváry, a szegedi szabadsapat őrnagyja, és csapataja utánna, voltak az első, kik a hídfő sáncot bevették. Ő a csatapiaczon általam a kis érdemjelre érdemesítették.

Gál ezredes vezeté a verbászi sáncok elleni támadást, hol a 8- és 30-k honvéd z. aljak, és a Vása gyalogság tüntették ki magukat.

Perczel Miklós alezredes vezényle a hídfő sánc megtámadását, mellynek bevétele dönté el Szent-Tamás sorsát. E sánc bevétele után az oldalas rohamot vezető Bach kapitány, a homlokron rohanó Turszky zászlóalj Rainier őrnagy alatt jeles vitézségöknek elvitézhatlan tanúságát adá.

A tüzéség becsületesen megfelelt hivatásának. Általában az egész sereg, lovasság, gyalogság egyiránt megtevő kötelességét. Ők tökéletes harcziak. — Gr. Batthyány Kázmér a jeles és bátor hazafi osztá velem e nagy napnak fáradoimat és veszélyeit.

Debreczen, ápril 5. 1849.

a honv. bizottmány.

— A hadsereg ideiglenes főparancsnoka, Görgei Arthur tábornok ur a magyar hadügyministeriumnak következő tudósítást küldött: Tápió-Bicske ápril 4. 1849. este 9 órakor. Damjanics, Klapka tábornokok s Hertelendi ezredes egyesült hadserege, haditerv következtében ma Jászberényből Bicske felé — hol 18,000 ember 40 ágyú és számos röppentyűk Jallachich vezérlete alatt állottak — támadólag működött. Klapka tábornok serege 10 óra táján ért Bicske elé, s három oldalról rohammal nyomult a helységbe, de az ellenség kemény ágyútüzele, mellyet közelsége miatt kiállani nem lehetett, a gyalogságot N. Káta felé visszavonulni kényszeríté. Itt egyesült Damjanich seregével, melly rendeletemre megtámadá az előre nyomuló ellenséget. Páratlan hősiességgel rohantak meg lövegeikkel a vitéz zászlóaljak a Nagy-Tápióni nehéz átjárást, s hason vitézséggel az ellenség kedvező löveg hadállásait, s így nyomultam keresztül a gyalog csatázásra ezen kedvező N. Káta és bicskei térségen. Az ellenség a helységen tul az uralgó magaslatokon hadállást von, felgyújtá részben Bicskét, mellynélfogva kényszerülve voltam a helységet elkerülni, s miután a Kis-Tápión átkeltem megtámadást intéztem az ellenség jobb szárnyára. Alig látta azonban mozdulatomat, a csatázást el nem fogadva Tápió-Ságig visszavonult. A csata este 6 órakor végződött, benne Damjanich minden gyalogságának és tüzeireinek magukat kitüntetni alkalmuk volt; példátlan vitézséggel küzdtek a 3-ik és 9-ik honvéd zászlóalj s 19-ik seregű 3-ik zászlóalja, és a lengyel legio.

*) E tudósítást későn érkezése miatt lapunk nem minden példányában nyomathatván be, most ismét le kell nyomtatnunk, hogy minden előfizetőnk olvashassák.

— A magyar hadsereg fővezérsége a h. biz. elnökét ekkép tudósítja: Ápril 1-jén az ellenség erőltetett kíméletet kísérelt meg Hatvanról Hort felé. — A Hatvanban levő két század huszár Hort alá kényszerült hatravonulni; ott azonban Pöltemberg egyesült hadosztálya megállította az ellenséget, ki esteledetkor megint Hatvan felé visszavonult. Az első ágyúszóra Görgei tábornok Gáspár ezredes hadosztályát rendelé ki a Pöltembergféle hadosztálynak segítségül Hort alá, hol ápril 1. és 2-ka közötti éjjel mind a két hadosztály táborozott. Veszteségünk az nap 2 huszár volt, kiknek azonban lovaik épen maradtak. — Ápril 2-kán az ellenség tetemes erővel nyomult ki Hatvanból, Gáspár és Pöltemberg hadosztályait megtámadandó. Gáspár volt a vezér, s ő nemcsak hogy Görgei tábornok parancsait pontosan teljesítette, de még Hatvanon tul is üzte az ellenséget. Hatvan városa rohammal vétetett be, s az ellenséges vadászok igen kevés kitarással védelmezték a várost. Gáspár a Zagyva hidját szinte rohammal vette be. Az ellenség Bagh felé húzódtott vissza. Az előőrök Hatvanba szállásolák be magukat, s a két hadosztály nagyobb része azon éjjel Hort és Hatvan közt táborozott. Az ellenség részéről Schlick volt a fővezér, Lichtenstein és Barrot tábornok kíséretében. Veszteségünk, a mennyire eddigelő kitudható volt, 20 emberből áll, holtakat és sebesülteket összeszámítva. Az ellenség vesztesége meg nem tudható azért, mert még halottait is elviszi magával.

— Ezen hivatalos tudósítás kiegészítésül a h. v. b. elnöke jelentése nyomán még következőkről értesítjük a közönséget.

A tegnapi hatvani csata igen fontos volt: mert általa azon terv, mellyet derék lelkes vezéreink szintolly ügyesen combináltak, mint gyönyörű öszhangzással efectuáltak, biztosítva lön. — Az ellenség a mocsáros Galga völgyén tul elsáncolta magát; azonban Görgei tábornok hadteste Gyöngyösre, Hontra nyomult s Hatvant ostrommal bevette s meg is tartotta, s ápril 3-kán onnan erős kíméletben előre is nyomult. Amde mig ezen győzedelmes mozdulatok történtek, egy nagyszámu seregünk átment a Galgával egyesült Zagyván, s előőrseink már Czeglédig cirkálnak, kiknek megpillantására Jelasich rögtön visszavonult; főerők pedig a sáncoknak hátában és oldalában áll, mellyek az ellenségnek e szerint már nemcsak használhatlanokká, de veszélyessékké is váltak, s mellyekből, ugy látszik, kivonulását már meg is kezdte. Seregeink borzasztó marschot tettek főleg Visoczky osztálya Damianics seregéből, melly ápril 2-án estve Hatvannál csatázott. — A sereg jó kedvű, örömmel megyen előre, s bizik a győzelemben. — Nagy tért nyernék: Hevesmegye, utolsó faluig, a Jászság egészen s Pestmegyének egy része a miénk. A tegnapi csatára megjegyzendő, hogy Kiss Ernő altábornagy ur a csatában jelen volt, s a legirtózatossabb ágyútüz közepette a leghidegebb életmegvetéssel párosult fényes vitézségének buzdító példája által a győzelelemre igen sokat tön: ő kiérdemlé a „le brave des braves“ nevet.

Nem hivatalos rész.

Debreczen, ápril 4.

Némi kíváncsisággal vártuk: hogy a Márczius 15. és Madarászék mit szólnak az ápril 2-án a képviselőházban ellenök intézett megrovó felszólalásokra.

Teljesült a mit előre képzeltünk: Mind a kettő maradt a régi; mindkettő gunyolólág iparkodott az említett ülést felmutatni; mind a kettő a sajtószabadság, véleményszabadság s azon álokoskodás megé iparkodott búvni, hogy ők nem az országgyűlés, hanem a képviselők ellen irtak.

Nem akarunk e mentségek fejtegetésébe ereszkedni; s csak azt jegyezzük meg röviden: más a sajtószabadság, más a sajtórákoncziatlankodás, más a vélemény szabadság, más a bujtogatás alakú felszólalás —, s más a normalis állapot, más az ország jelenlegi összeviszása zavart állapotja; — és arra a normára az oláh- szász és rác lázitók épen úgy sajtó és véleményszabadsággal menthetik bujtogatási működéseiket.

Mi azt hisszük, hogy ha nem a Márcziusban és Debreczeni lapokban jelentek volna meg a szóban forgó cik-

kek, hanem azokat akárki magánuton kinyomatva osztogatta volna szét. a Márczius és Debreczeni lapok az azonnal bujtogatásnak látták volna.

Legneveltségeseb azonban midőn a Debreczeni lap a „nép érdeke“ megé buvik. Ugyan mit tettek a Debreczeni lapok és kiadója a nép érdekeért, többet, mint akármellyik más lap és más igaz hazafi; tán azt, hogy ülés végével az imaházi katedraba rendesen felszalad és ott morióskodik; — és hogy többi társai példája szerint az 5 pftot ő is pontosan felszedi és elkölti. —

Különös, hogy a Márcziusnak és Debreczeni lapoknak egyszerre jutott eszökbe az országgyűlést meglátnadni és szétkergetendőnek találni.

Honnan van köztök ezen különösen erős sympathia és eszmeegység?

Bizonyosan egy kis kölcsönös összebeszélésből, mellynek okát feszegetni ránk nem tartozik. —

Emlékezhettek olvasóink, hogy mi nem igen örültünk annak, midőn a Zichi Ödön-féle javak iránti interpellationak oly nagy fenekét kerítették a képviselőházban; ezen eset azonban utóbb az által lett jelentékeny előttünk mivel az Esti lapok azt mutatták ki Madarász Lászlóra, hogy azon interpellatio tárgyalásánál „nyilvánosan hazudott.“ — Mi ezen állításról mind a mai napig nem szólottunk, várva a Madarász László nyilatkozatát és az illető választmány jelentését; — az azonban mindenesetre feltűnt előttünk, hogy a Debreczeni lapok s pártja épen akkor izgatnak az országgyűlés szétosztatására, midőn számadás vizsgálat és a Madarász László hivatalos eljárása rostálgatása van a szönyegen.

Emlékezhettek olvasóink, hogy már korább figyeltettük olvasóinkat, hogy rövid időn tárgyalás alá kell kerülni a magyar birodalom s az ausztria dynastia ezután leendő egymáshoz viszonyának; — azonban a mennyire mi tudhatjuk — ezen kérdésnek a ház előtti tárgyalását a kormány még továbbra halasztandónak vélte; — de más részről azt is beszélük, hogy a Madarászféle párt azt a Kossuth elutazása után szerette volna a képviselőház előtt szóba hozni. —

Mi tehát nem akarunk más okát találni a Márczius felszólalásának (mert hiszen róla szándéka tisztaságát felteszszük), mint azt, hogy miért nem veszi fel már a fen kijellett tárgyat a képviselőház.

Mi ugy látjuk, hogy a Márczius, s annál kevésbé a Debreczeni lapok, nincsenek tisztában a képviselőház által a jelen országos viszonyainkhoz képest megtartani kellett állással; és nem akarják ismerni a parlamentararis kormányzásba nálunknál inkább beleokult álladalmak életét; — és jelenleg épen táblabirói politikaért hetvenkednek.

Parlamentaris kormányzat mellett az országgyűlés soha sem egyéb, mint egy olly országos testület, melly a kormány tetteire, előterjesztéséi s javaslataira igent mond, — rányomja a helyest, — a törvényességet; a parlament soha sem jár elől, hanem a kormányt kíséri, és annak tetteire és javaslataira helyeslő, azt megpecsételő „igent“ mond. — A midőn azt nem teszi a parlament a kormány ellenében: akkor vége az addigi kormánynak; új tagokat, ollyanokat, kiknek tetteire s javaslataira a parlament további igent mondjon, — kell helyébe ültetni.

A mi képviselőházunknak is épen ez az állása. — Neki nem kell egyebet tenni, mint a kormány eljárásait s előterjesztéseit helyeselni. — Ő nem egyéb, mint az ország minden vidékeit az egyes képviselők által a kormánnyal összekötő fonalszálak öszlete.

Ugyan mi lenne belőlünk és a kormányból akkor, ha a képviselőház nem a kormánytól várna, hanem önfelje után indulva, kormányi előterjesztés nélkül határozgatna. — Ez lenne ám a szépen összehangzó parlamentararis kormány; ezt köszönné meg a magyar nemzet; és még ekkor állana ugyan szilárdul kormányunk. — Hiszen a kormány köteles mindig legjobban tudni és kijelelni a képviselőház teendőit; mert ő ismer legmélyebben minden viszonyt.

És még akkor lenne jó világ, ha minden egyes képviselő indítványozgatásaival a kormány keze alá kalapálgatna. — Ekkor lenne valóságos babel-torony építés.

Ha azt tenné a képviselőház, akkor meg bizonyosan

azért szidnák a fentebb említett lapok: hogy ime a nemzet bizodalmit bíró kormányt a képviselőház megbuktatja, s idétlen fellépésével annak működését sikertelenné teszi.

Ugy hiszem, hogy Kossuth és tettei termett társai, igen szépen megköszönnék a képviselőháznak olyas affectalt önlábán járását, és bucsut vennének a kormányrudja vezetésétől.

Sok haza boldogító s köztök a Madarászféle párt rémitőleg tele van azon eszmével: hogy mindenk előtt sietve ki kell mondani a magyar álladalom függetlenségét, ki kell kiállítani a magyar respublicát.

Ugyan mi haszna lenne még ennek? Megvernők általa a császári seregeket; megszeliditenők s lecsendesitenők s ügyünk barátivá varázsolnók általa az oláhokat, szerbeket, ráczokat és szászokat; és Európa állodalmaikat hatályos párfogóinkká s ügybarátainkká nyernők meg. —

A hazát uraim nem táblabírói ábrándos eszmélettel: hanem 200 ezer szuronnyal, (még pedig ha az azt hordozók politikai bujtogatások játékszerévé el nem rontatnak) az álladalmi pénztár minél szigorubb kimelésével s szigoru gazdálkodással, hogy bár meddig tartson a háboru, a pénzből ki ne fogyjunk, a bankjegyek ránk ne torlodjanak; — és erélyes, — szívvvel és észszszel tettei termett kormányférfiak önzéstelen éjjeli s nappali s tiszta lelkü éber működése; — és a haza minden fiainak önzés és hivalkodás nélküli férfias összetartása által.

Beszélni s irkálni igen könnyű: tanusítják ezt a Madarászféle párt emberei is; de cselekedni, még pedig messze ható előre számítással, minél kevesebb önzéssel és szigoru republicanus érzelmekkel, s moralitással, ez nem olly könnyű mint egy kaczkaringós hirlapi ciklik firkantása sat.: mutatják ezt ismét ugyanazon párt emberei is.

Nézzétek uraim! özőnlött a sok kormánybiztos (közöttök Márczius-félék is) mindenfelé: és bezzeg újjainkon felszámíthatjuk, hogy kik állották ki a sarat. Költötték a pénzt, roppant fontos képeket vagdaltak, — nagy hangon firkáltak stb. — Csány s a Márcziustól sárral olly bőkezűleg dobált Szemere tudtak s tudnak csak feladatuknak nagszerüen megfelelni; és csak Bathhány Kázmér, Vukovics, Török s még néhányan, de igen kevesen a kormánybiztosok számnélküli legiójából tettek s tesznek, és tudnak eleget tenni hivataluknak. sat.

Ha karddal kivívtuk szahadságunkat, s így megmutatjuk Európának, hogy független álladalmi életre való nemzet vagyunk: akkor lehet elhatározunk, hogy jövőre millyen kormány-szerkezete legyen a magyar birodalomnak.

Belföld.

Gyulafehérvári hadjárat. Azon sereg, melly mart. 20. Kolozsvárról Fehérvár felé indult, 24. Tövésre érkezett. Azonban már 23-án Enyeden és Felenyeden tribunokat s fegyveres oláhokat kellett szétkergetnie, melly alkalommal mintegy 70 oláhot ejtett el. Tövésre érkezvén seregünk, a vezénylő alezredes azonnal parlamentert küldött bé Fehérvárra, olly írásbeli felszólítással, hogy adják meg magukat, számolhatván minden kegyelmes föltételekre. Másnap parlamentert jött a várból írásbeli jelentéssel, miszerint ők védeni fogják a várat haláláig, mert Ferencz Józsefnek hitet tettek le. Folyó hó 25-ikén seregünk Tövisen állomásozott, nem leyén tanácsos előnyomulnia, mivel két oláh tábor mintegy 7000-ből álló Diódon és Gyógyon hátulról bekeríteni szándékozott a miénket; ezeket tehát előbb meg kellett verni és széljel kergetni, melly alkalommal ismét 250 darab oláh maradt a csatatéren. 26-kán Borbándra vonult seregünk Enyeden és Tövisen kellő őrséget hagyván hátfedezetül, s egyszersmind a végett, hogy e sereg, nemcsak Kolozsvárral, hanem Enyeden keresztül Maros-Ujvárral is, és így Bem altábornagy seregével összeköttetésben legyen, mivel a Marosportusi állóhidat a fehérvári várőrség felégette. 27-én részünkrol egy kis recognoscirózás történvén a vár körül, a várból ágyúztak a miénkre; a vezér alezredes tehát elhatározta a trefát még azon éjjel viszonzani. Éjjel 3 órakor háromfelől támadta meg a várat; a két kapu felől és oldalba. Seregünk 600 lépésnyire ment a vár alá. Ágyúink és rőppentyűink dolgoztak. Minden ágyúgolyó bement a várba a rőppentyűk is be, de az előidézett gyuladást a várbeliek nagy gonddal és sietve eloltották. Ekép a gyújtás kevés eredményre vezetvén,

seregünk 2 órai tüzelés után minden embervesztés nélkül csendesen visszahúzódott Borbándra. A várbeliek nem jöttek a miénk után. Az egész várbeli őrség 1200 rendetlen gyalogból, kevés lovasságból áll; de van 50 nehéz ágyújuk s ezekben biznak. Mind a mellett a vár kapuit ollyni vastagságu trágyahalommal torlasztolták el. Ehez képest tehát, ha szinte azon seregünknek, melly jelenleg Fehérvár körül táboroz nagyobb-szerű ostrom készületek után kell várni, hogy a várat bévehesse, a várőrség kirontását mindenestre gátolni fogja s ha kijő megveri; a körülportyázó oláhtáborokkal pedig szintén igazítani fog. Honvéd.

Külföld.

Az austriai császárság birodalmi alkotmánya. (Folytatás.)

44. §. Az alsóházi választások kerületek szerint történnek s azon helyeken, mellyeket a választási törvény határoz; ugyanaz határozza meg a követek számát is a népesség szerint. E szám ollyképp határozandó, hogy százezer lélekre legalább egy követ essék. A választási törvény határozandja meg az előbbi §-ban említett közzvetlen adó évi mennyiségét is minden koronatarományban, jól figyelve ennek sajátlagos viszonyaira, s alapelvül tartva, hogy ezen évi mennyiség tizezer lelket számító vidéken vagy városban 5 pfrtnál kevesebbet ne legyen, olly városokban pedig, hol 10 ezernél több lélek van, legalább tíz pg. forintra menjen, de 20 pg. forintnál többre semmi esetre. — 45. §. Hogy valaki az alsóházban megválasztathassék, szükség, hogy maga is választási képességgel bírjon, a polgári és political jogokat élvezze, legalább öt éves austriai birodalmi polgár és 30 éves legyen. — 46. §. A szavazás mind a felső- mind az alsóházi választásoknál szóbeli és nyilvános. — 47. §. Nyilvános hivatal viselő megválasztottól a távoztatási engedélyt megtagadni nem szabad. — 48. §. Ha a birodalmi gyűlés egyik tagja fizetéses stathivatalt elfogad, tartozik magát új választásnak alávetni. — 49. §. A felsőház tagjai 10, az alsóházi pedig 5 egymás után következő évre választatnak. S ezen idő lefolyta után újra megválasztathatók. — 50. §. A felsőház tagjai semmi kárpótlásban nem részesülnek, az alsóház tagjai azonban minden ülésért kárpótlási díjt nyerne. — 51. §. Senki sem lehet egyszerre felső- s alsóházi tag. — 52. §. A birodalmi gyűlés minden tagjai abba beléptükkor a császár s birodalmi alkotmányra esküt tesznek le. — 53. §. A követeknek utasítást elfogadni nem szabad s szavazati jogukat csak személyesen gyakorolhatják. — 54. §. A birodalmi gyűlés mind két házának joga van, tagjainak választási oklevélét megvizsgálni s elfogadtatásuk fölött határozni. — 55. §. Mindegyik ház általános szavazat többséggel nevezi ki elnökét s alelnökeit az ülések tartásáig. — 56. §. Egyik ház sem határozhat, ha tagjai alkotmányszerü számának többsége jelen nincsen. — 57. §. Titkos szavazásnak — kivéven a választások körül — egyik házban sincsen helye. — 58. §. Határozat csak általános szótöbbséggel hozhatik. Szavazategyenlőség esetében a tanácskozás alá vett javaslat elvetetnek tekintetik. — 59. §. A birodalmi gyűlés ülései nyilvánosak; azonban mind a két házának joga van, az elnök vagy tíz tag által lett indítványra zárt üléseket tartani.

(Folyt. köv.)

A Constitutionelle Allgemeine Zeitung von Böhmen címü prágai újságnak mult számunkban idézett mart. 21-iki számából még a következő érdekes kivonatokat közöljük:

Prága a mart. 20. A szerbeknek a császári seregekkel összeütökése igazolva van. Uj-Becséről mart. 11-ről következő hiteles híreket kaptunk: „Egy Rukovinatól küldött uhlán csapat szétugratta a szerb kerületi választmányt német Zombolyon (Hutzfeld). Ezen uhlánoknak egy osztálya elment Keczebe is, és ott a szerbeket lefegyverezte. Ugyanezek elmentek Szerbenára is, a szerb kerületi bizottmányt szétverni, de az ottani lakosok, mind szerbek, kinyilatkoztatták: hogy a Rukovina parancsa ő rájuk mit sem tartozik, hogy önválasztotta hatóságukat utolsó cseppvéig oltalmazák, hogy minden illy nemü fenyegetődzést kinevetnek. Ha ott az uhlánok legkisebb erőszakhoz nyulnak, vér folyt volna. A bankomi és massdorfi kerületi bizottmányok is szétverettek, a min ezen városok lakosai, németek és oláhok, nemigen örültek. Csak most jutottak ezen erőszakoskodások a patriarcha tudomására. A ki küldött katonai erők a tiszta szerb városokban is szét

akarták verni a kerületi bizottmányokat, a nemzeti lobogókat letépni, de a tola kodók közül egy sem szabadult meg, olly dühbe jött a nép. Midőn a patriarcha meghallotta, hogy még Keczeben is leaktarták a szerbeket fegyverezni, módnélküli ingerültségre jött, s mondá: „most mi is mindenre készek vagyunk. El vagyunk készülv a legvégsőre is, hogy magunkat minden megtámadás ellen oltalmazzuk. Köszönjük nekik, hogy terveiket olly jókor elárulták.“ Jelentőséggel bírnak azon tudósítónak a szavai is, ki Frusclikan Górából tudósítását ezen szavakkal végzi be: „Ej! ugyan mi hasznot vettünk belőle, hogy a magyarokkal verekedtünk? Most tudjuk már, hogy a sváb uralkodott rajtunk, és mind azon szenvedések, mellyeket túrtunk, nem a magyaroiktól, hanem a sváboktól jöttek ránk.“

Ugyanazon lap vezércikkében következők állanak: „terhes felhők nehezültek osztria láthatárára, de a felhőköl isten keze nyulik ki, és a vészterhes fergeteg sötét fenekére egy lángoló mementót ír minden nép számára. Ezen kéz a megjutalmazás istenének az örökkévaló, és megvesztegethetlen nemesisnek boszúlo keze, melly minden cselekményt mérlegbe vet és megítél, akár királyoktól, akár koldusoktól követelttek el.

„De a mi uraink nem látszanak észrevenni a fejük felett uszó fergeteget. Négy, ötszázezer szuronyaik mereszkednek a levegőbe, és úgy vélik, ezek a legbiztosabb villámhárítók. Egyébiránt minden pompásan s kényők szerint megy. A szabadság génusza a földhöz dova, kifáradtan mász; s azt remélik, már könnyen kézre kerithetik, hogy szárnyait levágják s négy vasrác közé zárják, hogy többé ki ne szabaduljon, olly könnyen, mint a mult év martiusában. Az 5 procentesek emelkednek s a megrémült börze emberei könnyebben lélekenek, s a reactionariusok ördögi örömmel nyujtanak egymásnak testvéri kezeket. A mi még kissé genirozza őket, azt finom sophismákkal eldisputálják. Hiszen a szenvedő magyarok, csak fogycelmentlen rablócsordák; a fönséges tábornagy előhaladása csak topographiai nehézségek által akadályoztatik; lehetne csak a debreczeni pusztát bombáztatni, minden nagyon könnyen menne.“

„De csak egy kis száraz idő kell, hogy a lázzadókat párostól hajthassák s kiméletlenül a Tisza mocsárjaiba fojtsák stb.

*) Bizony ez a hortobágyi pusztá nagyon széles. Szerk.

HIRDETÉSEK.

72) Gőzmalmi hirdetmény. (1)

A debreczeni gőz-hengermalom, mindenuemü érlet készletekkel el lévén látva, ezeknek jelenlegi ár-szabályát tudatja a t. cz. közönséggel u. m. a legfinomabb O szám alatti buza-lisztnak

ára 100 fr 15 pfr.

Az úgynevezett Király lisztet

jóságban sokkal feljül haladó

1 szám alatti montliszt	12 „
2 szám alatti montliszt	9 „
3 sz. alatti kenyérliszt	7 „
5 sz. alatti spredekliszt	1 „ 36 kr
A betű a. nagyszeműgúz	14 „ 30 „
B. b. a. apróbszeműgúz	14 „
1 sz. a. finom rozs liszt	8 „
2 sz. a. közepszerű	6 „ 30 „
7 szám alatti korpa	1 „

Ezen árakat készpénzben értve, és nem kisebb mint 25 fontnyi mennyiségben. Egyszersmind azon balvélemény elosztatása végett, mintha lisztjeink téstája jól meg nem kelne, arra figyelmezteti az alulirt igazgató-ság a t. cz. közönséget, hogy tökéletesen száraz lisztjeinkhez, mellyek nem mint a vízi, úgy az aradi malomokban is, megnevesített, hanem száraz buzából készítettnek, több vizet adjanak, de egyszersmind a téstát erősebben kidolgozzák, mi által ezután a rendes szaporodáson felyül, 100 font lisztből 10—15 fontot nyerne.

Végre illendően felszólítja a t. cz. részvényeseket, hogy kifizetett részvényjegyeiket ideiglenes pénztárnok Nagy József úr kereskedéséből, délelőtti 10-től 11-ig délutáni 3-tól 4 óráig, e f. hó utolsó napjáig elhozatni sziveskedjenek.

Debreczen, ápril hó 1-én 1849.
a debreczeni gőz-hengermalom társulat igazgató-sága.

73) Bérbeadandó pusztá. (1, 3.)

Folyó hó 18-kán a Kállay család mező-túri jószágához tartozó tul a Körösi pusztá Mező-Túron a tisztartói lakban fog árverés útján egy vagy több évre is a körülmenyeket képest haszonbérbe adatni. — Bérteni kívánók ezennel hivatalosok.

Az ünnepek miatt csak félívet adhatunk.

Szerkesztők: Telegdi László és Szanka József. — Nyomja Debreczen város könyvnyomdája.